

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/131/2019
Identifikačné číslo spisu: 1216205868
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1216205868.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X.. Q. Y., bývajúcej B. O., Z. T.. XX, proti žalovanému Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 27, P.O.BOX 12, IČO: 36 069 841, zastúpenému advokátskou kanceláriou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská 32, IČO: 51 003 848, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 16 Cpr 2/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2018 sp. zn. 10 CoPr 7/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. januára 2018 č. k. 16 Cpr 2/2016-195 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru z 29. februára 2012 a zároveň uloženia povinnosti žalovanému poskytovať jej naďalej od 6. mája 2016 funkčný plat v sume 921,50 eur za každý mesiac, t. j. odo dňa, keď malo dôjsť k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou až do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku; žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1, 2, § 64 ods. 1 písm. d/, § 64 ods. 2, § 74, § 77, § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, 2, § 29 ods. 1, § 46 ods. 1 až 3, § 47 ods. 1 písm. b/, § 48 ods. 1, 2, § 69 ods. 1 písm. a/, § 69 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „zákon o štátnej službe“) mal za nesporné, že žalobkyňa bola rozhodnutím o vymenovaní do štátnej služby vydaným 1. júla 2002 vymenovaná do funkcie odborný radca, odbor štátnej služby 2.11.2003. ochrana práce, inšpekcia práce v služobnom úrade Národný inšpektorát práce, Bratislava, ktorým bol založený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne a následne rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru vydaným 1. júla 2004 č. j.: 1725/2004-1,0 došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru a k trvalému preloženiu

žalobkyne na vykonávanie štátnej služby po jej predchádzajúcom súhlase, pričom Rozhodnutím vydaným Úradom pre reguláciu sieťových odvetví 1. apríla 2008 došlo so súhlasom žalobkyne k jej trvalému preloženiu v rámci toho istého služobného úradu z organizačného útvaru referát Rady pre reguláciu odbor štátnej služby 2.04 hospodárstvo, správa a privatizácia národného majetku na voľné štátnozamestnanecké miesto hlavného radcu do organizačného odboru legislatívno-právny, odbor štátnej služby 1.04. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že žalobkyni bola 8. marca 2012 doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru daná jej 29. februára 2012 podľa § 47 písm. b/ zákona o štátnej službe z dôvodu zrušenia dvoch štátnozamestnaneckých miest v odbore legislatívno-právny, z ktorých jedno zastávala žalobkyňa, ktorá bola zaradená do funkcie hlavný radca v 8. platovej triede, ku ktorému došlo v dôsledku prijatia organizačnej zmeny Rozhodnutím z 9. februára 2012. Z predmetného rozhodnutia mal súd prvej inštancie za zrejmé, aké štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, ako aj to, kto bol na tomto štátnozamestnaneckom mieste zaradený, keď z tohto rozhodnutia zároveň vyplýva, prečo došlo k postupu, ktorým bolo zrušené predmetné štátnozamestnanecké miesto, čím bolo dostatočne špecifikované rozhodnutie služobného úradu o organizačnej zmene, a to nezameniteľným spôsobom bez toho, aby boli prípustné akékoľvek pochybnosti o tom, aké štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené a kto ho zastával. Súd prvej inštancie ohľadne plynutia výpovednej doby konštatoval, že žalobkyni bola výpoveď doručená 8. marca 2012, pričom za poslankyňu NR SR bola zvolená 10. marca 2012, a preto s poukazom na ustanovenie § 64 ods. 2 Zákonníka práce dal zamestnávateľ žalobkyni výpoveď pred začatím plynutia ochranného doby, nakoľko ochranná doba začala plynúť dňom, kedy došlo k výkonu funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby (10. marca 2012), ktorou je okrem iného aj funkcia poslankyne NR SR, z dôvodu ktorého došiel k záveru, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo uplynutím posledného dňa ochranného doby, t. j. 5. marca 2016. Zároveň mal súd prvej inštancie zo Záznamu zo zasadnutia Závodného výboru Základnej odborovej organizácie, ktoré sa malo konať 30. januára 2012 za preukázané, že výpoveď bola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce, nakoľko jedným z bodov programu zasadnutia bolo prerokovanie organizačnej zmeny v organizačnom útvaru Odbor legislatívno-právny, keď z bodu 2 vyššie uvedeného záznamu zároveň vyplýva, že závodný výbor s organizačnou zmenou súhlasí a taktiež súhlasí s výpoveďou zamestnávateľa žalobkyni z organizačných dôvodov, čím došlo k splneniu aj tejto hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede. Súd prvej inštancie zo žalovaným predložených organizačných rozhodnutí k Organizačnému poriadku z 1. augusta 2008 mal za preukázané, že žalovaný nemal v čase, kedy bola žalobkyni daná výpoveď, iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by zodpovedalo schopnostiam a kvalifikácii žalobkyne s tým, že táto skutočnosť bola potvrdená aj svedeckou výpoveďou. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. septembra 2018 sp. zn. 10 CoPr 7/2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a s jeho skutkovými i právnymi závermi, ktoré považoval za úplné a správne, a na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyni nebola daná výpoveď v ochranného doby a napokon aj skutočnosť, že žalovaný výpoveď riadne prerokoval so zástupcami zamestnancov. Odvolací súd ďalej konštatoval, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru z 29. februára 2012, Č.: ÚRSO/OÚ-2109/2012/Ba spĺňa všetky hmotnoprávne podmienky, a preto je platná, nakoľko z nej jednoznačne vyplýva, že žalovaný rozhodol z dôvodu zabezpečenia vyššej efektívnosti plnenia úloh o organizačnej zmene o zrušení dvoch štátnozamestnaneckých miest v odbore legislatívno-právnom, zaradených do funkcie hlavný radca v 8. platovej triede, čím došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne s tým, že z nej zároveň jednoznačne vyplýva, že služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca, t. j. žalobkyňu, iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Odvolací súd mal ďalej za preukázané, že žalovaný vydal 9. februára 2012 Rozhodnutie o organizačnej zmene a o organizačnej zmene poriadku úradu z 30. mája 2008, ktorým predseda Rady pre reguláciu na zabezpečenie uznesenia vlády SR č. 667 zo 6. októbra 2010 a listu Ministerstva hospodárstva SR ako rozpočtového správcu č.: 237/2011-1100 zo 17. februára 2011 o znížení počtu zamestnancov úradu zrušil v organizačnom útvaru odbor legislatívno-právny dve štátnozamestnanecké miesta, a to jedno neobsadené a druhé obsadené žalobkyňou a zároveň

bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalovaný si splnil aj povinnosť prerokovať výpoveď danú žalobkyni (§ 74 Zákonníka práce), so zástupcami zamestnancov, nakoľko listom z 24. januára 2012, Č.:ÚRSO/OÚ-2430/2012/BA požiadal odborovú organizáciu ÚRSO o prerokovanie návrhu opatrenia týkajúceho sa rozhodnutia o organizačnej zmene a zmeny organizačného poriadku s účinnosťou od 10. februára 2012, ktorým došlo k zrušeniu dvoch štátnozamestnaneckých miest vo funkcii hlavný radca v 8. platovej triede a o doručenie zápisnice o prerokovaní, keď zo Záznamu zo zasadnutia Závodného výboru Základnej odborovej organizácie z 30. januára 2012 vyplýva, že organizačná zmena v organizačnom útvare odbor legislatívno-právny bola druhým bodom programu a bola prerokovaná a že závodný výbor s organizačnou zmenou, ako aj s výpoveďou zamestnávateľa žalobkyne z organizačných dôvodov súhlasil. Záverom odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne nevysporiadal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (§ 420 písm. b/ C.s.p.), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (§ 420 písm. c/ C.s.p.) a zároveň, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Poukázala na to, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie, pretože bola toho názoru, že bolo potrebné zopakovať a doplniť právne posúdenie veci a rozhodnúť mohol až na základe výsledkov z pojednávania. Dovolateľka ďalej namietala nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov, keď sa odvolací súd, podľa jej názoru, nevysporiadal s obsahovou náležitosťou Výpovede z 29. februára 2012 a nechal sa viesť do omylu, keď výpoveď s dátumom 29. februára 2012 bola prerokovaná na rokovaní odborovej organizácie s dátumom rokovania 30. januára 2012, teda výpoveď v čase rokovania ešte neexistovala a v tejto súvislosti dovolateľka zároveň namietla nesprávnu interpretáciu § 74 Zákonníka práce. Podľa dovolateľky je rozhodnutie odvolacieho súdu formalistické, arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a zmätočné. Z uvedených dôvodov považovala dovolateľka rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny a v ďalšom podrobne rozobrala skutkový stav veci a vyslovila polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. V čom mala spočívať vada konania podľa § 420 písm. b/ a c/ C.s.p., dovolateľka nešpecifikovala. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v rozhodnutiach súdov nižších inštancií a navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana spĺňajúce zákonné podmienky (§ 429 ods. 2 písm. a/ C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade žalobkyňa podala dovolanie podľa § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p., v ktorom - spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 C.s.p. - dovolacie dôvody nevyvedla tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia. V prípade takéhoto dovolania (t. j. dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie) súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C.s.p.

11. Žalobkyňa v celom dovolaní ani len slovným vyjadrením nevystihla niektorý pojmový znak významný z hľadiska zariadenia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p. Aj pri posudzovaní jej dovolania podľa obsahu (článok 11 C.s.p.) nie je zjavné, či vôbec namietala existenciu procesnej vady uvedenej v týchto ustanoveniach (ktoré v dovolaní sú len uvedené). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p. teda nie je vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 ods. 1 C.s.p.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala dokazovanie a nedostatočne zistený skutkový stav súdmi nižších inštancií, nenariadenie pojednávania odvolacím súdom, nesprávne právne posúdenie, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkom odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi

závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, a mal okrem iného za zrejmé, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru z 29. februára 2012, Č.: ÚRSO/OÚ-2109/2012/Ba bola daná žalobkyni pred začatím plynutia ochrannej doby na základe Rozhodnutia o organizačnej zmene z 9. februára 2012, ktorým sa v záujme efektívnosti plnenia úloh zrušilo okrem iného aj štátnozamestnanecké miesto žalobkyne s tým, že služobný úrad nemal pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Ďalej je z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé, že sa zaoberal aj povinnosťou zamestnávateľa prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov, t. j. so Závodným výborom Základnej odborovej organizácie, ktorý s výpoveďou zamestnávateľa žalobkyne z organizačných dôvodov súhlasil. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle

ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Dovolateľka ďalej namieta, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, na ktorom by sa mohla vyjadriť k dokazovaniu.

21. Realizácia procesného oprávnenia strany sporu byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

22. Podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

23. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.). Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k žalobkyni nedošlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd mal z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie skutkový stav náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

26. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.